

11 OKTOBER - DOOR BACA'S VALLEI

Welk hart kan bevatten, welke tong het uitdrukken, wat de heilige ziel van Christus heeft moeten dóórstaan toen de Heere onze ongerechtigheid op Hem heeft doen aanlopen? Wat een last van schuld, wat een gewicht van zonde, wat een ondragelijke last van de toorn Gods moest de heilige menselijke natuur doorstaan; zodanig, dat de druk der smart en ellende Hem grote druppelen bloeds deed zweten, die op de aarde afliepen. De menselijke natuur, als het ware in haar zwakheid teruggevallen vanwege de beker der smart, die Hem op de hand was gezet geworden! Zijn lichaam kon nauwelijks de last, die Hem drukte, dragen; Zijn ziel, onder de baren en golven van de toorn Gods, zonk in grondeloze modder, waar Hij niet staan kon, en was gekomen in de diepten der wateren en waar de vloed Hem overstroomde, Psalm 69:3. En hoe kon het ook anders zijn toen die heilige mensheid geheel de toorn Gods moest torsen, de angsten der hel moest dragen, en zij al de diepten van schuld en verschrikking doorwaden moest. Toen de Heere zonde voor ons gemaakt werd en Hij in Zijn heilige ziel heeft gedragen alle foltering, verschrikking, ellende en schuld, die de uitverkorenen tot in alle eeuwigheid in de hel hadden moeten dragen, en dit niet slechts zoals één van hen zou hebben moeten lijden, maar zoals al de uitverkorenen bij elkaar genomen zouden hebben móeten ondervinden onder de uitgieting van de eeuwigdurende toorn Gods. De angst, de benauwdheid, de duisternis, de veroordeling, de schaamte, de schuld, de onuitsprekelijke schrik en afschuw, die iemand of allen van Zijn levend gemaakt volk ooit hebben ondervonden onder een gevoel van de toorn Gods, onder de vloek der wet en de verschrikking der hel, zijn slechts flauwe, zwakke weerspiegelingen van hetgeen de Heere ondervonden heeft in de hof en op het kruis, want daar waren in Zijn geval vergezellende omstandigheden, die zij niet hebben en inderdaad niet kunnen hebben, en die de benauwdheid en smart van Zijn heilige ziel, in haar natuur en mate, zodanig deden zijn zoals Hij alleen maar kon gevoelen en kennen. Hij, als de Zoon van God, Die voor de grondvesting der wereld in Zijn boezem gelegen had, had alle zaligheid en blijdschap van de liefde en gunst des Vaders van Zijn eigen Vader genoten, want Hij was een voedsterling bij Hem en Zijn dagelijkse vermaken, Spreuken 8 : 30. Toen Hij dan in plaats van liefde Zijn ongenoegen ondervond, in plaats van de uitlatingen van Zijn gunst de fronselingen en de verschrikkingen van Zijn toorn; in plaats van het licht Zijns aanschijns de duisternis en het vreselijke der verlaten smaken moest, wiens hart kan het bevatten en wat tong het uitspreken, welke bittere angst wel de ziel van onze lijdende Borg moet hebben bekneld?

